

Hugo Blewett-Mundy: Putin a Erdogan úplne odstavili Západ, spravili ho nepodstatným!

Píše bruselský EuObserver

- CZ24 News | 21. srpna 2022

TURECKO/RUSKO: Podľa [EUobserver](#) majú Turecko a Rusko viac spoločného, ako by sa mohlo zdať. Obe krajiny sú na periférii Európy a zápasia so stratou svojich impérií. Proces obnovy veľmocenského postavenia Ruska a Turecka viedol už viac krát k stretu názorov medzi Moskvou a Ankarou



Na snímke zľava turecký prezident Erdogan a ruský prezident Putin

Napriek tomu, že Turecko je členom NATO a že Rusko a Turecko sa nachádzajú na opačných stranách vo svojich regionálnych konfliktoch v Sýrii, Líbyi, na južnom Kaukaze a na Ukrajine, obe krajiny majú spoločný záujem upevniť svoje miesto pri najvyššom stole medzinárodného rozhodovania.

Nedávne stretnutie tureckého prezidenta Recepta Tayyipa Erdogana a ruského prezidenta Vladimira Putina, ktoré sa uskutočnilo 5. a 6. augusta v Soči, bolo menej bilaterálnym samitom lídrov dvoch rivalov, ktorí sa dostali do vzájomného konfliktu, a viac pokusom demonštrovať svoju geopolitickú váhu.

“Napriek súčasným regionálnym a globálnym výzvam lídri potvrdili svoju spoločnú vôľu ďalej rozvíjať rusko-turecké vzťahy,” uviedol Kreml vo vyhlásení zverejnenom po skončení ich rokovaní.

Erdogan išiel na stretnutie s Putinom na základe ním úspešne sprostredkovanej dohody medzi Ruskom a Ukrajinou o obnovení vývozu obilia, o ktorej turecký líder dúfa, že by mohla byť základom pre dlhodobé mierové riešenie.

Rusko a Turecko sú zbehlé v podnecovaní kríz vo svojom susedstve a využívajú ich vo svoj prospech.

Rozpad Sýrie do stavu občianskej vojny v roku 2011 bol pre Ankaru a Moskvu príležitosťou na vytvorenie bezpečnostnej prítomnosti v arabskom svete.

Zatiaľ čo Rusko podporovalo sekulárny alavitský režim sýrskeho prezidenta Baššára al-Asada, Turecko poskytlo svoju podporu sunnitským islamistom a iným opozičným silám.

Sýrsky konflikt sa internacionalizoval, keď sa ruské a turecké sily dostali do priamej vzájomnej konfrontácie, čo sa prejavilo v roku 2020 zostrelením ruského lietadla a cielenými ruskými leteckými útokmi na tureckých vojakov na severozápade Sýrie.

Napriek otvoreným stretom medzi Ruskom a Tureckom zmrazenie konfliktu v Sýrii v dôsledku zahraničných vojenských intervencií slúži spoločným geopolitickým cieľom Ruska a Turecka.

Pri sprostredkovaní rokovaní o prímerí medzi povstalcami a silami podporovanými Asadom v Aleppe v roku 2016 sa Rusko a Turecko stali hlavnými medzinárodnými aktérmi pri hľadaní riešenia krízy v Sýrii.

Ukázalo sa, že to bol zlomový bod v konflikte, keďže sa stal základom rozhovorov “astanského formátu”, ktorý v podstate odsunul Západ na vedľajšiu koľaj v sýrskom mierovom procese.

Trojstranné samity medzi Ruskom, Tureckom a Iránom sú dôkazom toho, že trvalé mierové riešenie v Sýrii nie je možné bez ruskej a tureckej vojenskej sily.

Podobný obraz sa dnes odohráva v prípade vojny na Ukrajine.

Rusko a Turecko zasiahli na podporu vzájomne znepriatelených síl s cieľom presadiť svoje spoločné regionálne záujmy.

Plnohodnotnú ruskú inváziu na Ukrajinu si vynútila otázka neúspešných pokusov o implementáciu minských mierových dohôd, ktoré Rusko a Ukrajina podpísali ešte v roku 2015.

Rusko trvá na tom, že separatistické oblasti Donecka a Luhanska na Ukrajine by mali získať osobitný štatút predtým, ako sa uskutoční stiahnutie jeho vojsk.

Turecko podporilo minské dohody (stará dohoda o prímerí na Ukrajine), pričom Kyjev uvítal Erdoganovu ponuku sprostredkovať rokovania medzi Ukrajinou a Ruskom.

Clausewitzovo pravidlo

Pruský generál a vojenský teoretik Carl von Clausewitz povedal, že “vojna je pokračovaním politiky s inými prostriedkami”.

Keďže boje medzi ukrajinskými a proruskými separatistickými silami sa zintenzívňujú a upadajú do patovej situácie, bude sa stále klásť otázka, či minský proces ponúka reálnu cestu k mieru.

Dohoda medzi Kyjevom a Moskvou o obnovení vývozu obilia naznačuje, že sa oživila možná cesta k riešeniu konfliktu prostredníctvom rokovaní.

Pre Západ je to znepokojujúci vývoj, pretože vytvára podmienky, za ktorých by Rusko a Turecko mohli upevniť svoje úlohy pri rozhodovaní o osude Ukrajiny podobným spôsobom, ako to urobili v Sýrii. Rusko a Turecko majú silnú pozíciu na to, aby na Ukrajine prekonali Západ a zopakovali to, čo sa im podarilo dosiahnuť v arabskom svete.

Európa začína pociťovať vplyv vojny na Ukrajine prostredníctvom energetickej krízy a krízy životných nákladov. Nemecko, najväčšia ekonomika EÚ, odkladá dodávky zbraní do Kyjeva. To prinútilo Poľsko, hlavné centrum pre transfer vojenského vybavenia na Ukrajinu, obrátiť sa na Spojené štáty a ďalšie krajiny so žiadosťou o podporu.

Vzhľadom na to, že na európskom kontinente sa začína prejavovať únava, existuje reálne riziko, že Moskva a Ankara by sa mohli podeliť o koristi Ukrajiny spôsobom, ktorý by vážne ohrozil jej suverenitu a územnú celistvosť.

AUTOR: Hugo Blewett-Mundy

[ZDROJ](#)

Překlad: HSP